

Zoperni hrup v hiši se je skoro polegel; zopet je bilo mirno in tiho kakor prej; vendar ni bil več tisti prijetni mir, ki dobro dé sléharni stvári, ampak bilo je kakor po nevihti, ko vidiš sledi nje razdevanja, kamorkoli se ozreš. Takó je bilo méni. Nekoliko mi je odleglo, ko sta se vrnila grof in strežnik; toda le prehitro sem spoznal, da nista več prejšnja. Stari gospod ni več maral za nas in bil je, kakor da se čuti tujega na svojem dómu. Popóldne sta s strežnikom obhodila vse sobe, ozírala se po stenah in iztikala po kotih, kakor bi česa iskala ali gledala, če niso kàj pozabili. Drugo jutro pride strežnik v sobo in nas postavi v stari red, da nismo bili razmetani, kakor bi se bili sprli. Odprl je okno, vendar ko je s pohištva le površno pobrisal prah, zaprl ga je zopet. Prav mudilo se mu je, na sebi pa je imel tisto dolgo svetlorjavo suktnjo, ki mu je sezala do tal, in katero je oblekel le tedaj, kadar so se kam peljali.

Morda uro pozneje, ko sem dobro čul, da je pred hišo obstala kočija, pride zopet strežnik, odprè vrata na iztežaj in se postavi prédnja kakor vojak na straži. Dva gospoda, ki sta prej večkrat zahajala k nam, prideta skupaj v sobo in sedeta jeden náme, drugi na tovariša mojega. Oblečena sta bila popolnoma črno, in na prsih sta imela pripete nekake zlate svetinjice, kaj li. Le malo se pomudita, v tem stopi v sobo grof, opravljen za na pot, pod pázduho pa vodi domačo gospodičino, ki je tudi v potni obleki. Skoro da je nisem spoznal, takó se je izpremenila v lični gospódski opravi, in tudi počesana je bila drugače, nego sem je bil vajen. Gospoda sta hitro vstala, viteški se poklonila gospodičini, grofu pa prijateljski stisnila roko. Niso več sedli, ampak kar stojé so se nekoliko pomenili. Končno vzame jeden gospod gospodičino izpod pázduhe, drugi pa se oklene grofa kakor dober prijatelj, in vsi štirji gredó iz sobe in tudi z dóma, zakaj góri do nas se čuje, kakó druga za drugo oddrdrata dve kočiji. (Dalje prihodnjič.)

Ponôči.

Zvezda se utrne,
Pade v tème črne —
Nje sijáj nikoli več
Kvišku se ne vrne . . .

V duši béda vlada,
Mrè blesteča nada —
Skôro nje sijáj na vék
Vgasne v dnú prepada . . .

J. K.

